

saad, siis kufus seda sütitawa tulist wilja ka „Roosia“ peale, kus nad mitmel puhku laewa põlema panna ähwardasid — seal andis Hiirik teistele julgust oma eesmärgi läbi; püüdis targal kombel ja wäsimata tuld kustutada ja mõnusa nõuu läbi laewa kahju eest hoida. Tema endäärasalgamine ja töökiirus ei jäänud unustusse, waid leidsid walitsuse poolt teenitud palka. Kena auurist ehitab tema wahwa rinda ja faks kuue warrusse peale õmmeldud kuld-tressi tunnistawad tema pika, laitmata teenistust.

Ehk küll sellespärast kaheldust ei ole, et Hiirik Numal oma Mia ja Tallinna kubernemangust sündinud maameeste hulgas sõateenistuses, nii hästi mere kui maawääl, riigis weel paljo tema jarnatsid on, kes teenistuse kiiruses, wahwuses, mõistlikas meeles ja sõatarkuses, nõnda kui rõõmus Keisri ja isamaa eest hädaohu tunnil oma elu sulgest lõpetates, — temast maha ei jääks; siiski on tema jäemene nende hulgast, kes selle eest oma ülemate poolest seda onu on leidnud, et tema pilti ühte laiallääwa aea kirja mälestuseks ülespandi. Tema nimi ei tohi sellespärast ka meie „kasulises Kalendris“ mite fulutamata jääda, ja jaoks kirjutasjal suur rõõm olema, kui aast aastalt ka meie Eeesti-pöegade sugu sõateenistuses kuulsamaks tõuseks, ja tegudes ülestunnistaks, et nemad seal sündinud, kuhu muutene jut Kalewi poea läski jala maha oli toetanud.

Näüd käängme lõpetusel weel silmad õnnelise rahu aea päikese wasta, kelle terad meid ja nende rahusängide muru ühilahe paietawad, kes oma were higi ja surma läbi meile tulewaid rahupäiwi lunastanud. Tänu Jõsandale taewas, kes sõa käre waigistanud, aga tänu ja kiinust ka meie suure Keisrile, kes tühja auuahnuse ja wastatõrkumise pärast põlema sütinud sõda laumine ei kosutanud, waid riigialamate õnne pärast lepillikult rahu tegi. Wõiko siis igamees hoolikult seda rahu aega ocalikult ja igaweseks kasuks tarwitada, ja igas tükis tõrkumata täita, mis õiglaste alamate kohus meie kääst nõuab.

Kirjutud, Jaakobi pääwal 1856.